

Képviselők és tanácsstagok jelölése

Makó képviselőjelöltje: dr. Erdei Ferenc
Kettős jelölés Csongrádon

Tegnap országgyűlési képviselő és tanácsügyi jelölőgyűlések. Makón, a József Attila Művelődési Központban tartották a Csongrád megyei 15-ös választókerület képviselőjelölő gyűlését. Közel 700-an jöttek össze. A választókerület lakói ismét dr. Erdei Ferencet, a város szülöttét, a Magyar Tudományos Akadémia főtákarát jelölték országgyűlési képviselőnek. Dr. Erdei Ferenc sajnálatos betegsége miatt nem vehetett részt a jelölőgyűlésen. Ezért a választópolgárok táviratban közölték döntésüket dr. Erdei Ferencel.

Csongrádon élénk érdeklődéssel folytatódott a vita arról, hogy ki legyen a város képviselőjelöltje. Tegnap délután tartották meg a második képviselőjelölő gyűlést, a Tisza Tsz nagyréti központjában. Lovas István, a népfront városi elnöke megnyitójában megállapította: ezt a második gyűlést a választók érdeklődése és jogos kívánsága alapján hívták össze. A korábban a csongrádi művelődési házban tartott gyűlésre ugyanis a csongrádi választóknak csak egy kis része fért be, s így nem kaptak megfelelő képviseletet a térsz. tagjai. Ezért törvényes jogával élve a népfront városi elnöke,

új gyűlés megtartását határozta el.

A nagyréti jelölőgyűlés igazolta a döntés helyességét, mert zsúfolásig megtelt a térsz. központ nagyterme, sőt sokan kívül maradtak. A gyűlés Csongrád képviselőjének jelölte Balogh Lászlót, aki nyolcvévi képviselőmunkájával jelentősen segítette Csongrád fejlődését.

A gyűlés végül nyílt szavazással fejezte ki álláspontját. Ennek megfelelően a március 16-i és a tegnapi szavazás alapján Balogh László és Rév István megkapta a jelöléshez szükséges szavazatok egyharmadát. Így Csongrád képviselőjelöltjei: Balogh László és Rév István.

Diákházások

A gyűrűsujjakon gyűrűk. Bolti csillogású, meg sápadtabbra kopott, meg már egészen kihűlt fényű aranykarikák: meg új vendégek, már megszokott társai, vagy hétszámra észre sem vett diszei az egésznapos tollvezetésben, könyvlevegőben megfáradt kezeknek.

Tűzük s viselésük ideje szerint tehát nagyon különböznek a házasságok e hagyományos jelvényei. Egy dologban viszont nagyon is egyformák: hamarabb találta gazdára, mintsem azt helyesnek találták volna a szülők és a hivatalok.

Diákházásokról beszéltek. Egyetemista meg főiskolás feleségekről, férjéről...

Hogy hány olyan fiatal él, s tanul Szegeden, aki jegygyűrűs kézzel szeretné majd évek múlva átvenni diplomáját? A nagydiákoknak e csoportjáról nem készült statisztika, csak mendemondák vannak: olyan híresztelések, amelyek szerint soha nem járt még előadásra, nem üldögélt még szemináriumon ennyi házias. Vagyis hogy egy el nem hallgatható jelenségről van szó!

ÉRDEKELTEK FAGGATÁSA

Hogy miért ugrott meg a végzés előtt egybekelő diákok száma?

Híjjával az alapos és tudományos felméréseknek, csak találgatni lehet. Eltűnődni mindazon, amit manapság a fiatalok korábbi éresteről hall az ember, meg azon, ami a szellemi nagykorúság — az „önállósulási vágy kiélésének” — témakörében itt-ott olvasható.

Es hát kérdezősködni is lehet. Kifaggatni néhány „érdekelte” párt: miért vágta neki a közös életnek, s ha már nekivágtak, megéri-e, megért-e?

Szeged legfiatalabb egyetemista házaspárja minden bizonnyal Hrabovszky Róbert és felesége. Az elmúlt évben értekeztek együtt Békéscsabán, s még az elmúlt évben esküdtek meg, miután mindketten sikerrel felvételiztek a Szegedi Orvostudományi Egyetemre. „Színesen” fogalmazva: kamaszférj, kamaszfeleség.

Hogy ők miért esküdtek össze?

Együtt nőttek fel, egy padban ültek a gimnáziumi évek alatt, együtt tanultak, együtt tanultak — együtt is akarnak élni.

A szülők? Persze, hogy voltak fenntartásaik, persze, hogy aggódtak, aggódnak, de hát — szólnak az ellenérvek — ez a házasság végül is kettőjük ügye, csak

rajtuk áll, hogy miképpen alakul majd kapcsolatuk. Különben — mondják — szerencsések: mindkettőjük családjá rendszeresen tudja segíteni őket, s így „futja” az ezerkétszáz forintos albérlési szobára meg arra, hogy hónapról hónapra, amúgy diákmód, megjeljenek.

Mondhatni tehát, hogy Hrabovszkyék kettőse számára továbbra is simának, egyenesnek ígérkezik az út...

Míg ellenben a negyedéves medikus Dankó Miklós és felesége, a szintén negyedéves gyógyszerészhallgató-nő számára már jóval több gondot hozott az eddig közösen eltöltött idő. Az ő házasságuk akár a korai diákrigyei tipikus — mértékkel fogalmazva is: elgondolkodtató — példájának számít.

A MEGÍTÉLÉS

Megegyezés, küldvén, továbbra is régi kollégiumukban maradtak, — egyikük a második, másikuk a harmadik emeleten — továbbra is az a szerény szülői apanázs segíti őket, mint azelőtt, s ösztöndíjuk összege sem alakul másként mint esküvőjük előtt. Igen, ez a körülmény az, amit leginkább sérelmeznek. Vagyis az, hogy házasság ide, házasság oda, továbbra is változatlanok maradnak a kire-kire rá szabott kategóriák, amelyek szerint manapság ösztöndíjat kap, kollégiumi díjat, menzadíjat, meg fizet az egyetemista meg a főiskolás!

A helyeselt, nem helyeselt házasság megkötése után ugyanis akár „marad” a szülői támogatás, akár nem, a kategóriák megállapított eredeti jogálláshoz igazodnak. Mintha nem is történt volna semmi...

Míg ellenben a MÁV egészen másként ítéli meg a diákrigyeiket! Az egybekelés után tüstént bevonják a félárú utazási igazolványt, hiszen házaspárrá alakulva eredendően új elbírálás alá esnek a diákfelelések és a diákrigyeik!

Ahhoz viszont, hogy milyen sors vár az olyan egyetemista és főiskolás házaspárokra, akik egy gyerek világhozzását, nevelését is vállalják, egy neve elhallgatását kéri egyetemista szolgáltatott nagyon furcsa adatokat. Az, hogy kicsijük megszületvén 900 forintos — egyébként egy magányos embernek is kicsi — aibér-

leti szobába kényszerültek, még hagyján! Am az, hogy minden rászoruló apróság-nak kijáró anyatejet csak teljes áron utalták ki nekik. Már komolyan aggasztani kezdte őket. Attól pedig, hogy rájöttek: az SZTK kedvezményes szolgáltatásai az ő gyerekeikre egyáltalán nem vonatkoznak, nagyon megkeseredett a születés okozta öröm.

Hogy ez utóbbi ügyben miként hangzott, s hangzik a magyarázat?

A diákszüllő nem dolgozó szülő; nincs semmi ok tehát, hogy az SZTK a tőlük származó gyerekek is „járjon”.

Szóval így felelgetnek egymásnak az egyetemista, főiskolás férjek, feleségek, apák, anyák életét igazgató szabályok...

S ha így — össze nem egyeztetve, ellentmondásokkal tele — felelgetnek, abból semmi egyéb nem látszik, minthogy a diákházások a „nemkívánatos” kategóriákba soroltattak be.

Szó se róla — mondják az ügyben megfaggtatott párokkal együtt a témát igen jól ismerő ifjúsági vezetők —, nem is lenne jó vége annak, ha mindenféle „pozitív” döntésekkel a diplomaszerezés előtti nőüléseket, férjhezmenéseket segítenék. Az viszont joggal vehető fel, hogy a — legtöbb esetben kellő felelősséggel és megfontoltan — egybekelt nagydiákok számára is legalább annyit nyújtsanak, mint a házastárs nélkül tanuló hallgatóknak. Nem többet, de legalább annyit! Az a bizonyos SZTK-história meg egyenesen érthetetlen, hiszen Magyarországon manapság aligha lehet fontosabb, mint egy közénk született kicsi gyerek. Még talán akkor is, ha az édes-apa-édesanya egyelőre tanul.

LEGALÁBB ANNYIT

Házaspárok kollégiuma? Pótösztöndíj a jegygyűrűs egyetemistáknak, főiskolásoknak? Nagyon sokára megvalósítható ez a „felsőoktatási” álom!

Többet kérni tehát most nem is lehet, csak annyit, hogy illendő terminusoknál korábban társat választók megváltozott helyzetét sehol se közlegyintéssel ítéljék meg, hanem valamivel figyelmesebben, emberségesebben. Legalább úgy tekintsenek rájuk, mint azokra, akiknek csupán későbbi terve a párválasztás.

Akác László

„Ő legyen ismét tanácsstagunk”

Ezen a tavaszi délutánon a Tisza-part csődjét fiatal lányok jókedvű trécelése veri fel. A szalámigyár kultúrtermének bejárata előtt fiatal emberek fogadják őket és a többi ideérkezőt. Amikor az elnökség helyet foglal a feldíszített asztal mellett, összesűnnek az emberek: „Ő a tanácsstag, az az alacsonyabb, őszülő hajú”. Kovács István, a jelölőgyűlés elnöke őt, Nyilasi Pétert kéri fel a beszámoló megtartására. Az egyik sorban a két idős asszony mellett hosszú hajú fiúk szívják a cigarettát. Mögöttük ülő társuk gyufát kér, de a halk sziszegést nem hallják meg. Az eladói szavait figyelik. Épp az új szegedi híd építéséről beszél.

A beszámoló után elhangzik a 41-es körzet tanácsstagjelöltjének neve: Nyilasi Péter. Horváth Imre egyetért a Hazafias Népfront jelölésével. „Nyilasi Pétert gyerek-

kora óta ismerem. Iskola-társak voltunk. Részt vett a munkásmozgalomban, fiatal kora óta párttag. 1952 óta igazgatója a PIÉRT szegedi kiadalmának. 1956 óta tanácsstag, tehát már három ciklusban választotta meg a lakosság. Ez is azt bizonyítja, hogy munkájával mindannyian elégedettek voltunk. Javaslom, jelöljük megint Nyilasi Pétert, ő legyen ismét tanácsstagunk”.

Tegnap jelölések

Az országgyűlési képviselők és a tanácsstagok jelölése március 15-én kezdődött el a jelölőgyűléseken, és március 26-án ér véget. A tegnapi nappal tehát felidőhöz érkeztekünk. Szeged négy országgyűlési választókerületéből háromban állítottak ed-

dig jelöltet, a szegedi járás mind a négy országgyűlési választókerületének van már jelöltje. A szegedi 125. tanácsügyi választókerület közül 72-ben tartották meg a jelölőgyűlést.

A pénteken megtartott tanácsstagjelölő gyűlések során a 8-as számú választókerületben dr. Falu Györgyöt, a 21-esben Gyimesi Józsefet, a 13-asban dr. Szalai Lászlót, a 9-esben dr. Kulka Frigyeszt, a 26-osban Heim Jánost, a 44-esben Takács Jánost, a 48-asban Tóth Andrást, a 69-esben Palatinusz Dezsőné, a 90-esben Imre Antalné és dr. Czene Mihályt, a 92-esben Sztanics Bélát, a 60-asban Kiss Sándornét és Kopasz Margitot, a 76-osban Sz. Simon Istvánt, a 82-esben Bakacs Jánost, a 105-ösben Varga Lajost és Bors Istvánt, a 108-asban Harangozó Lászlónét, a 112-esben Elek Györgyöt, jelölték városi tanácsagnak.

Elhunyt Erdélyi Károly

A Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottsága mély megrendüléssel és fájdalommal tudatja, hogy Erdélyi Károly elvtárs, az MSZMP Központi Bizottságának tagja, a KB külügyi osztályának vezetője, hosszan tartó, súlyos betegség után, tragikus körülmények között elhunyt. Erdélyi Károly elvtárs temetése folyó hó 24-én, szerdán délután 2 órakor lesz a Mező Imre úti (Kerepesi) temető munkásmozgalmi panteonjában. Családtagjai, elvtársai, munkatársai, barátai és tisztelői fél kettőtől rohathatnak le kegyeletüket a ravatálnál.

Erdélyi Károly személyében a párt felszabadulás utáni harcosainak egyik legkiválóbbját veszítette el. Igen nagy műveltségű történész, oroszul és angolul kitűnően beszélő és más nyelveket is tudó, magas képzettségű marxista—leninista, önzetlen, odaadó pártmunkás volt, akit munkatársai, elvtársai kiváló emberi tulajdonságaiért, munkaszereteteért öszin-

tén szerették és nagyrabecsülték.

A kiváló kommunista 1928-ban született Túrkevény, szegényparasztszalád negyedik gyermekeként.

Több magas kitüntetés tulajdonosa volt. Egyebek között 1955-ben a Szocialista Munkáért Erdeméremmel, 1957-ben a Szabadság Erdemrend ezüst fokozatával, 1960-ban pedig a Munka Erdemrenddel tüntették ki.

Szakszervezetek kongresszusa

Tegnap több szakszervezet kongresszusa kezdődött. A Vasas-székház dísztermében kezdte munkáját a Textilipari Dolgozók Szakszervezetének XXIII. kongresszusa. Apró József megbízott főtákar egészítette ki a szakszervezet Központi Vezetőségének írásos jelentését.

Az EDOSZ-székházban a Vegyipari Dolgozók Szakszervezetének kongresszusa kezdődött. Az írásos beszámoló Kamarás Mihályné titkár egészítette ki.

A SZOT-főiskola épületében a Pedagógusok Szakszervezetének IX. kongresszusa kezdődött. Péter Ernő főtákar terjesztette elő a szakszervezet utóbbi négyesztendő tevékenységéről szóló beszámolót.